

שְׁבוּעוֹת [קלא] פירושו: **עַל דְּעָאלוּ יִשְׂרָאֵל לְרֹא דְחַמְשֵׁין יוֹמִין, דְּאֵינּוּן שְׁבַעַה שְׁבוּעוֹת** כי נכנסו בו ישראל לבניה שהיא סוד החמישים ימים שהם שבעה שבועות, ושבועות הוא מורה על יום אחד שכל השבועות כלולים בתוכו (רמ"ק), **וּבְקָרְבָנָא דְעֹמֶר, אֶתְבְּטַל יִצְר הָרַע, דְּעֶרְקַת מֵאֵשֶׁת חֵיל** וע"י קרבן העומר והספירה התבטל היצר הרע שהיא האשת זנונים הבורחת מהשכינה שהיא אשת חיל ועי"כ נטהרים ישראל. **וְכַד תִּמְנָן לָא אֶתְקָרִיב, מִתְּדַבְּקִין יִשְׂרָאֵל בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶתְבְּטַל מֵעֵילָא וּמִתְתָּא** ובגלל שהיא לא מתקרבת את המלכות הנקראת אשת חיל אז מתדבקים ישראל בקב"ה ואז מתבטלת אחיזת הקלי' למעלה במלכות ומישראל למטה.

חג שבועות נקרא עצרת לפי שהמלכות עוצרת וכונסת בתוכה שפע האורות **וּבְגִין כַּד אֶקְרִי בְּגוֹוְנָא דָּא עֵצְרַת, דְּאֵית בֵּיה בְטוּל יִצְר הָרַע** ומשום כך נקרא שבועות עצרת כי אז נעצר ונבדל הרע מהקדושה ואז יש בו ביטול היצר הרע והקלי'. **וְעַל דָּא לָא פְתִיב בֵּיה חֲטָאת, כְּשָׂאָר זְמַנִּין, דְּכִתִּיב בְּהוּ חֲטָאת (לִיהוּדָה) וּלְכַן לָא**

אור הרשב"י

[קלא] ויש שכתבו שבועות הוא רמז לשמות החג ר"ת ש' הוא שבועות ואות ב' הוא ביכורים ואות ו' כי הוא חל בו' בסוף ואות ע' הוא עצרת ואות ו' כי קוראים בו את מגילת רות שמתחילה באות ו' ויהי בימי שפוט השופטים' ואות ת' הוא תורה.

הלימוד היומי

לע"נ רחמים בן שושנה ודוד ז"ל

נאמר בקרבן מוסף של שבועות חטאת כמו בקורבנות המוסף של שאר המועדים בגלל שבשבועות מתבטל היצר הרע הנקרא חטאת [קלב]. **וּכְדֵיִן כָּל נְהוֹרֵיִן אֶתְפַּנְּשׁוּ לְאַשֶׁת חַיִל, וּבְגִין כִּי עֲצַרְתָּ** ואז כל האורות העליונים מתכנסים במלכות הנקראת אשת חיל ומשום כך הוא נקרא עצרת כי המלכות עוצרת וכונסת בתוכה את שפע האורות ואין החיצונים מעכבים בדבר.

מסביר מדוע בספירת העומר פירטה התורה ובהג השבועות נאמר שבועות סתם

שְׁבֻעוֹת, וְלֹא כְּתִיב כִּמְה אֵינוֹן וקשה למה כתוב כאן שבועות סתם ולא כתוב כמה שבועות נכללים ביום זה (רמ"ק). **אֵלָא בְּכָל אַתְר דְּאַתְמַר סְתָם, שְׁמָא גְרַיִם דְּאֵינוֹן מִן שִׁבְעֵ** אלא בכל מקום שכתוב שבועות סתם השם שבועות גורם שהם כלולים משבע כי שבועות הוא מלשון שבע. **וְכְתִיב שִׁבְעָה שְׁבֻעוֹת תִּסְפֹּר לָךְ** וכמש"כ 'שבעה שבועות תספור לך' כי שבועות כולל שבע שבועות, **אִמָּאי כְּתִיב שְׁבֻעוֹת בְּלַחֲדוּי** אבל קשה למה רק כאן כתוב שבועות סתם ואילו בספירת העומר פירטה

אור הרשב"י

וכן איתא בירושלמי ראש השנה פרק ד הלכה ח' ר' משרשיא בשם ר' אידי בכל הקרבנות כתיב חטא ובעצרת אין כתיב חטא אמר להן הקדוש ברוך הוא מכיון שקיבלתם עליכם עול תורה מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם.

[קלב] כדאיתא במדרש בשיר השירים רבה פרשה ד' ר' אחא ור' משרשיא בשם ר' אידי אומר בכל המוספין כתיב (במדבר כ"ח) ושעיר עזים אחד לחטאת, ושעיר חטאת, אבל בעצרת אין כתיב חטאת ללמדך שלא היה בידם לא חטא ולא עון.

הלימוד היומי

לע"נ רחמים בן שושנה ודוד ז"ל

התורה ואמרה שבעה שבועות. **אֵלֶּא הֵכִי אֶצְטְרִיךְ שֶׁבַעַת סְתָם, לְאַכְלֵלָא עֵילָא וְתַתָּא, דְּהָא בְּכָל אַתְר דְּאַלִּין מְתַעְרִי, אַלִּין אוּף הֵכִי מְתַעְרִי עֲמֵהוּן** אלא באמת צריך לכתוב שבועות סתם בכדי לכלול את הז"ת דבינה למעלה עם הז"ת דמלכות למטה, כי בכל מקום שהשבועות העליונים של הבינה מתעוררים אז גם השבועות התחתונים של המלכות מתעוררים עימם מאחר שהמלכות נקשרת בבינה. **עַד לָא הוּה שְׁלֵמָה, לָא הוּו אַתְנַלְיִין, פִּיּוּן דְּאַתָּא שְׁלֵמָה, עֶבֶד מְנַיְהוּ פְּרָט** וקודם שבא שלמה המלך שהוא בנה את ביה"ק שאז המלכות היתה שלימה אז לא היו הז"ת דמלכות מגולים ומאירים בפני עצמם בכדי שלא יתאחוזו בהם החיצונים ולכן הם היו נקראים שבועות שכל ספירת שבוע כלולה משבע וביחוד הם מ"ט בחינות מאחר שהחסד כולל ג"ר אבל לאחר שבא שלמה המלך ובנה את ביה"ק שאז המלכות היתה בשלימות גמורה אז הוא עשה את אורות המלכות שיאירו באופן פרטי. **דְּכִתִּיב שְׁכַתוּב, (מלכים א ח) שֶׁבַעַת יָמִים וְשֶׁבַעַת יָמִים, דָּא אִיהוּ פְּרָט** דהיינו שהוא הארת הז"ת באופן פרטי וכל ספירה היתה נקראת שבעה ימים כי כל ספירה כלולה משבע.

בימי שלמה המלך כל ספירה מז"ת האירה בפני עצמה

בְּזִמְנָא אַחְרָא בְּכִלְל, שְׁבֻעוֹת סְתָם. וְלָא אֶצְטְרִיךְ לְבַר נָש אַחְרָא לְמַעַבְד מְנַהוּן פְּרָט, בְּר שְׁלֵמָה אבל בזמן האחר קודם שלמה המלך הז"ת דמלכות היו נכללים ביחד בבינה והיא

נקראת שבועות ושום אדם אחר חוץ משלמה לא היה ראוי לעשות מהם פרט. **בְּגִין**
דְּאֵינּוֹן שְׁבַעַת יָמִים דְּלִתְתָּא, לָא נְהִירוּ בְּשִׁלְיָמוּ, עַד
דְּאָתָּא שְׁלֵמָה כי הז"ת הנקראים שבעה ימים שלמטה במלכות הם לא האירו
 בשלימות עד שבא שלמה ובנה את ביה"ק, **וּבְדִין קִיּוּמָא סִיְהָרָא**
בְּאִשְׁלָמוֹתָא, בְּאֵינּוֹן שְׁבַעַת יוֹמִין ואז עמדה המלכות הנקראת לבנה
 בשלימות גמורה ואז כל ספירה מהז"ת נעשתה שבעה ימים ובחינות בפני עצמם באופן
 פרטי. **וְהָכָא חֲגַ שְׁבֻעוֹת סְתָם, בְּגִין דְּאִתְכַּלְלוּ תְּתָאֵי**
בְּעֵלְאֵי, וְלֹא אֲנִהִירוּ כִּיּוּמָא דְשְׁלֵמָה אבל כאן הוא נקרא שבועות
 סתם ולא שבעה שבועות כי נכללו התחתונים שהם הז"ת דמלכות בעליונים שהם הז"ת
 דבינה ואז הם לא האירו בהארה גמורה כמו בימי שלמה שאז כל ספירה מהז"ת האירה בפני
 עצמה.

מצוה להקריב את שתי הלחם בחג השבועות

פְּקוּדָא (ל"ד) **בְּתַר דָּא, לְקַרְבָּא שְׁתֵּי הַלֶּחֶם** ואומר הרעיא
 מהימנא שהמצוה שאחרי חג השבועות הוא להקריב את שתי הלחם בחג
 השבועות. **הָא אִוְקִימָנָא, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם: תְּרִיתֵי שְׁכִינְתֵי,**
עֵילָא וְתִתָּא, וְאִתְחַבְּרָן בְּחֻדָּא וכבר למדנו שהשתי הלחם הם כנגד שתי
 השכינות שהם השכינה העליונה שהיא הבינה והשכינה התחתונה שהיא המלכות ובגלל
 שהם בסוד הנוקבא הם נקראים לחם בסוד מש"כ "כי אם הלחם אשר הוא אוכל" כי